

Bài 20. Biết Niệm Phật cầu gì cũng có

1. Niệm Phật không xen tạp không già không bệnh không chết

Ngài Đại Thế Chí Bồ tát dạy cho chúng ta tám chữ, phương pháp niệm Phật đó là ***Điều nhiếp lục, căn tịnh niệm kế tiếp***. Ngài dạy rất là đơn giản và tóm tắt. Có nhiều người hỏi tôi rằng:

- Thưa Pháp sư làm thế nào điều nhiếp lục căn?

Tôi bảo với họ rằng:

- Tịnh niệm kế tiếp.

Có người lại hỏi:

- Làm thế nào mới được tịnh niệm kế tiếp?

Tôi bảo với họ:

- Điều nhiếp lục căn.

Cái nghĩa này quý vi có hiểu hay không? Nếu quý, nếu quý vị đã hiểu thì biết niệm Phật, niệm Phật có nghĩa là *nhất niệm tương ứng nhất niệm Phật, niệm niệm tương ứng niệm niệm Phật*. Cho nên bạn không hiểu điều nhiếp lục căn cũng không sao. Bởi vì tịnh niệm kế tiếp tức là điều nhiếp lục căn. Tôi thường bảo với mỗi người rằng:

- “Tịnh” là tâm địa thanh tịnh: Không hoài nghi, không xen tạp, đó gọi là Tịnh.
- “Kế tiếp” tức là không gián đoạn

Hay nói cách khác chúng ta niệm Phật không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn thì sẽ làm được điều nhiếp lục, căn tịnh niệm kế tiếp.

Nếu ta một mặt niệm Phật, một mặt còn muốn tham thiền. Một mặt niệm Phật, một mặt còn muốn niệm chú, đó là xen tạp, đó không phải là tịnh niệm.

Một mặt niệm Phật một mặt còn muốn xem Kinh, còn muốn nghiên cứu giới luật, thậm trí còn muốn đi làm pháp hội. Cả thầy đều là xen tạp.

Trong quyển Tây Phương Sát Chỉ của Giác Minh Diệu Hạnh Bồ tát có một đoạn khai thị rất rõ ràng, rất minh bạch. Tôi đem đoạn này rút ra in ở phía sau tám hình của A Di Đà Phật, là để nhắc nhở các bạn đồng tu nên biết cái gì gọi xen tạp. Bồ tát bảo chúng ta rằng niệm Phật kị nhất là xen tạp, hễ có xen tạp thì tâm không thanh tịnh, thì không phải tịnh niệm. Thì trái nghịch với phương pháp của Đại Thế Chí Bồ tát dạy cho chúng ta “***nhược năng thường trì, vô khổ bất trừ***”, trì là chấp trì danh hiệu Phật hiệu phải thường niệm, không được gián đoạn, lúc niệm Phật, phải tịnh niệm kế tiếp mới có thể lìa khổ, mới có thể được vui. Thật sự lìa khổ được vui. Cho nên những người biết niệm Phật càng niệm, càng hoan hỷ, càng niệm thì tinh thần càng sung mãn. Càng niệm thì thân thể càng tốt.

Tôi nói đây đều là sự thật. Hiện tại chúng ta đã được quả báo là thân tâm khỏe mạnh. Tôi thường nói không già, không bệnh, không chết. Thế nào là không chết, đó là lúc lâm chung A Di Đà Phật đến tiếp dẫn chúng ta, lúc ấy cũng chưa dứt hơi. Trong tâm rất rõ ràng rất tinh tảo bảo với người nhà rằng:

- A Di Đà Phật đã đến tôi phải đi theo Phật

Còn sống mà đã đi không phải đã chết rồi mới ra đi. Cho nên pháp môn này là thật sự không già, không bệnh, không chết.

Bạn muốn hỏi làm thế nào mới có thể thật sự đạt đến? Là phải điều nhiếp lục căn tịnh niệm kế tiếp. Nếu bạn làm không được tịnh niệm kế tiếp thì không có cách nào, nhất định phải làm được tịnh niệm, cũng tức là không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn thì thật sự sẽ đạt được sự lợi ích thù thắng. Như vậy, thật sự được lợi ích không thể nghĩ bàn, cho nên ***vô khổ bất trừ, vô lạc bất dữ, vô nguyện bất toại, vô quả bất đắc***. Tức là tâm nguyện của chúng ta trong tương lai nguyện vọng của chúng ta là cầu sanh tịnh độ bất thối thành Phật, còn nguyện vọng hiện tại như khi nãy tôi có nói không già không bệnh, không chết, nguyện vọng hiện tại của chúng ta cả thầy thì có thể đạt được.

2. Vì sao không cố hành? Vì tưởng chỉ sau khi chết mới lợi ích

Pháp môn này rất là vi diệu. Thực tại mà nói, chỗ hay của pháp môn này thù thắng nhất. Những người biết được cũng không nhiều, tuy rằng những người niệm Phật rất nhiều, niệm Phật thật sự có những sự lợi ích gì? Những người biết được cũng không nhiều. Nếu bạn thật sự đã biết được thì bạn sẽ cố gắng thực hành. Vì sao không thể cố gắng thực hành? Vì chưa hiểu rõ ràng cũng chưa minh bạch, chỉ biết được niệm Phật là rất tốt. Thật sự tốt ở chỗ nào cũng không biết, chỉ nghe nói niệm Phật có thể vãng sanh. Nhưng không biết sự lợi ích ngay trong hiện tại. Có rất nhiều người nói rằng hiện tại không có lợi ích, bây giờ ta không niệm, đợi đến lúc lâm chung thì mới niệm.

Cho nên nhất định phải chỉ dạy cho họ biết sự lợi ích ngay trong hiện tại, hay nói cách khác bạn 20 tuổi niệm Phật thì bạn vĩnh viễn là 20 tuổi. Bạn 30 tuổi niệm Phật thì bạn vĩnh viễn là 30 tuổi, vậy thì bạn muốn lúc nào bắt đầu niệm Phật. Điều này thì rất là quan trọng

Tiếp theo là một bài kệ của Đại sư Thiện Đạo. Tạm dịch bài kệ này:

*Một khi vô thường đến,
mới biết người trong mộng,
vạn thứ mang không đi,
chỉ có nghiệp theo thân.*

Bởi vì thời gian có hạn chúng tôi không thể giải thích bốn câu kệ này. Quý vị hãy đọc nhiều lần và suy nghĩ, nói rõ vạn pháp vô thường, đời người đến cuối cùng thì đều không có thực, bất luận làm cái gì cũng đều là giả. Điều là tạo nghiệp luân hồi, chỉ có tu hành niệm Phật cầu sanh tịnh độ thì là chân thật, bạn có thể mang theo. Ngoài ra không có thứ nào mà bạn có thể mang theo được. Cho nên phải đề cao cảnh giác, phải có trí huệ phải tích đức, tu thiện, rộng kết thiện duyên thì chúng ta trong đời này sẽ sống được một cách vui sướng, thật sự hưởng được hạnh phúc tự tại.

3. Phải tu phước, tu huệ, đồng thời rộng kết thắng duyên

Lâm chung nếu ác duyên thì oan gia trái chủ tìm đến đòi nợ

Phải có phước, phải có huệ, phải có duyên, phải ghi nhớ ba chữ này. Tự mình phải tu phước tu huệ, còn duyên cũng phải tự mình đi kết, phải cùng với tất cả chúng sanh rộng kết thiện duyên, còn những người học Phật thì phải kết pháp duyên. Pháp duyên thù thắng là do kết mà có, nếu không kết pháp duyên thì pháp duyên của bạn làm sao được thù thắng? Cho nên phải biết được kết pháp duyên.

Trong Kinh Lăng Nghiêm nói “**Lâm mạng chung thời, vị xả noãn xúc. Nhất sanh thiện ác, câu thời đốn hiện**” (*đến lúc lâm chung, còn chút hơi ấm, các việc thiện ác của một đời đồng thời hiện ra*)¹. Mấy câu này nói rất đúng, trong kinh nghiệm của chúng ta đã được chứng minh, chúng ta thấy những người lúc sắp chết, nghiệp chướng của họ đã hiện ra, họ nhìn thấy những oán thân trái chủ. Những oán thân trái chủ này chúng ta không thấy, nhưng họ nhìn thấy, họ nói cho chúng ta biết. Cùng với trong kinh Địa Tạng đã nói hoàn toàn tương đồng. Ngay lúc này, trong một đời tạo thiện nghiệp, ác nghiệp đều hiện ra. Tâm thiện của họ hành thiện, thì họ thấy được cảnh giới tốt. Nếu một đời tạo tác ác nghiệp, thì ngay trong lúc này những oán thân trái chủ tìm đến dẫn họ đi mất.

Lâm chung muôn vật không đem được

Trong phẩm hạnh nguyện nói tức là phẩm Phổ Hiền hạnh nguyện, cũng có một đoạn Kinh văn cùng với ý nghĩa này cũng rất là tương đồng. Đoạn Kinh

¹ **Nhất thiết thể gian, sanh tử tương tục. Sanh tùng thuận tập, tử tùng biến lưu. Lâm mạng chung thời, vị xả noãn xúc. Nhất sanh thiện ác, câu thời đốn hiện. Tử nghịch sanh thuận, nhị tập tương giao.**

(Tất cả sanh tử tương tục trên thể gian, sống thì tùy thuận theo tập khí, chết thì biến đổi theo dòng nghiệp, đến lúc lâm chung, còn chút hơi ấm, các việc thiện ác của một đời đồng thời hiện ra, sống thì thuận, chết thì nghịch, hai tập khí giao xen lẫn nhau)

văn này cũng rất tường tận “**thị nhân chung thời**”² tức là người thể gian thông thường lúc sắp mạng chung “**nhất thiết chư căn, tất giai tán hoại**” tức là nói thân thể tứ đại thì phân tán, thần thức lìa khỏi thân thể, chúng ta gọi là người đã chết. Để lại cái thi thể này, thời gian tồn tại của thi thể rất ngắn tạm vài ngày thì sinh thôi, rồi hư hoại tức là đã rời tan nát. **Nhất thiết thân thuộc, tất giai xả ly** nghĩa là những người mà bạn ưa thích nhất, gia đình thân nhân quyền thuộc đều phải lìa bỏ không có một người nào đi theo bạn. **Nhất thiết uy thế, tất giai thoái thất**, tức là lúc bạn còn sanh tiền bất luận bạn làm quan lớn như thế nào có quyền thế rất lớn, nhưng trong lúc này thì không còn nữa, bạn cũng không thể mang theo. Quyền uy của bạn đều không thể mang theo. **Tượng, mã, xa thừa**, tức là những hưởng thụ về vật chất như ngày nay chúng ta gọi là nhà cao cửa rộng, xe hơi sang trọng tất cả bạn cũng phải lìa bỏ nó. Không có một thứ nào là của bạn **trân bảo phục tàng**, tức là suốt một đời bạn đã chôn góp những thứ chân bảo vàng bạc châu báu bạn cũng không thể mang theo. Phải giác ngộ **vô phục tương tùy** tức là không có một thứ gì là của mình cả. Cho nên chúng sanh rất là ngu si rất là đáng thương.

Năm 1997 tôi có đến Hồng Kong giảng kinh, ở Hồng Kong có một vị đồng tu đối với tôi rất cung kính. Ông ta nhất định muốn cúng dường cho tôi một chiếc đồng hồ đeo tay, vì thấy chiếc đồng hồ của tôi đã quá cũ kĩ. Ông ta nói:

- Thưa Pháp sư tôi muốn tặng cho Ngài một chiếc đồng hồ đeo tay.

Ông ta liền đi mua một chiếc đồng hồ đắt giá hiệu Omega và dẫn tôi đến ngân hàng xem tủ bảo hiểm của ông ta. Ông ta cũng muốn khoe với tôi, ông ta

² “**Hựu phục thị nhân, lâm mạng chung thời, tối hậu sát-na, nhất thiết chư căn tất giai tán hoại, nhất thiết thân thuộc tất giai xả ly, nhất thiết oai thế tất giai thoái thất, cung thành nội ngoại, tượng, mã, xa thừa, trân bảo, phục tàng, như thị nhất thiết vô phục tương tùy**”

(Lại thêm người này đến lúc lâm chung ở phút cuối cùng, khi tất cả căn thân đều hư hoại, khi tất cả thân thuộc đều phải bỏ lìa, khi tất cả oai thế thảy đều thoái thất, đại thần, cung điện, thành quách trong ngoài, voi, ngựa, xe cộ, trân bảo, kho đụn, hết thảy những thứ như thế không gì theo mình nữa)

có rất nhiều vàng bạc, châu báu để ở trong tủ bảo hiểm, mở ra cho tôi xem. Sau khi tôi xem xong tôi liền bảo với ông rằng:

- Ông chỉ có bấy nhiêu thế thôi sao?

Ông ta nghe xong lấy làm kinh ngạc, nghĩ rằng tôi chê ông ta có quá ít, ông đã nói:

- Thưa Pháp sư không lẽ Ngài cũng có.

Tôi nói:

- Tôi có quá nhiều quá nhiều đêm không hết cũng chưa từng đếm qua.

Ông ta vừa nghe liền hỏi để ở đâu?

Tôi nói là:

- Để ở trong tất cả tiệm châu báu. Châu báu của ông để trong tủ bảo hiểm ngân hàng không giám đem về nhà, đem về nhà thì sợ trộm cướp, lại không giám đeo trên thân. Đeo trên thân thì sợ bọn cướp chặt đứt tay, phải để trong tủ bảo hiểm. Một tuần hoặc hai tuần đến mở ra xem một lát. Còn tôi thì đến tiệm châu báu cũng xem một lát cũng giống như ông vậy, đâu có khác nhau. Ông chỉ có bấy nhiêu đó thôi còn tôi thì có quá nhiều quá nhiều.

Người ngu si đến trình độ như thế nếu muốn đi xem và sờ mó thì cần gì phải đi mua nó. Khi đến tiệm châu báu bạn có thể nói này ông chủ lấy cái đó cho tôi xem để tôi sờ mó rồi đem cất cho đàn ông cho tôi, thật là quá tự tại. Người thế gian mê hoặc điên đảo rất là nhiều, không có một thứ gì có thể mang theo. Hà tất nhất định phải chấp trước phải là của mình, tự mình thật sự có hay không? Không có, vẫn không thể có được vẫn là ở trong tủ bảo hiểm thật là quá ngu si./.